

РЕШЕНИЕ

№ 2127

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **736** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите /ТД на НАП/ С., предявена чрез юрк. К. Р. срещу решение от 10.12.2019г., постановено по НАХД №645/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №385717-F390606/03.12.2018г., издадено от Директора на ТД на НАП-С., с което на „Г. П. Л. (България)“ Е. на основание чл. 180в, ал.1 от ЗДДС е наложена „имуществена санкция“ в размер на 50 000 лева за извършено нарушение на чл. 176в, ал.1, т.3 във връзка с чл. 176в, ал.2 от ЗДДС.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението. Твърди се, че противно на приетото от въззивния съд, не са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН, тъй като административно-наказателната отговорност е ангажирана за нарушение, извършено чрез бездействие и деянието е формално по своя характер. Касаторът счита, че е нарушението разкрива по-висока степен на обществена опасност от другите

нарушения от този вид, предвид факта, че санкционираното лице е търговец, а не физическо лице и дължи по-голяма грижа. Изтъква, че вмененото нарушение е безспорно установено, правилно квалифицирано съобразно предвидените законови норми, визиращи състава и наказанието за извършеното нарушение, както и че съставения АУАН и НП съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Моли съда да отмени решението и потвърди наказателното постановление.

В проведеното публично съдебно заседание по делото касаторът, редовно призован, се представлява от процесуален представител юрк. Л., който поддържа жалбата по аргументите изложени в нея. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, редовно призован, чрез процесуален представител оспорва касационната жалба, по съображенията в депозиран отговор по касационната жалба. Алтернативно моли да бъде намален размера на наложената санкция. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност и доказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

СРС приел за установено, че „Г. П. Л. (България)“ Е. през месец януари 2018г. закупило и получило за собствено потепление течни горива – газьол с доставчик [фирма], за което били издадени 2бр. фактури - №[ЕГН]/04.01.2018г. и №[ЕГН]/17.01.2018г. Горивото било изведено от данъчния склад на 16.01.2018г. и било получено на адрес: [населено място], [улица], където се намира обектът, за който било предназначено - стопанисваният, поддържан и експлоатиран от „Г. П. Л. (България)“ Е. – хотел „Х.“ и същото било използвано за отоплението на сградата на хотела и загряване на водата. Горивото било с обща стойност на данъчната основа – 52 496,88 лева и ДДС 10 499,37 лв. Горивото било декларирано от дружеството пред НАП, като подало ЕДП за доставка по фактурата от 04.01.2018г.- на същата дата 04.01.2018г. и за доставката по фактурата от 17.01.2018г. – на същата дата 17.01.2018г. Независимо, че била надхвърлена основата от 25 00 лева за полученото гориво за месец януари 2018г., тъй като било предназначено за собствено потребление.

С резолюция от 29.03.2018г. на началник отдел при ТД на НАП – С. за извършване на проверка била определена В. – инспектор при ТД на НАП-С., която да извърши проверка на „Г. П. Л. (България)“ Е., за което били изискани и представени от дружеството необходимите документи. Проверяващият инспектор съставил на 11.05.2018г. протокол за проверка за установяване спазване на разпоредбите на чл. 176в от ЗДДС. Инспектор В. преценила горепосочените факти като извършено от дружеството нарушение на чл. 176в, ал.1 във вр. ал.2 от ЗДДС, тъй като 7 дни преди датата на освобождаване на течните горива за потребление, счита от 16.01.2018г т.е. до 09.01.2018г. дружеството не е представило в ТД на НАП-С., дирекция СДО обезпечение в размер на 50 00 лв. във връзка с осъществени доставки на горива през данъчния период месец януари 2018г. и не вписано в публичния регистър по чл. 176в

от ЗДДС, за което на същото на 27.06.2018г. бил съставен и връчен АУАН №F390606. Срещу АУАН било депозирано писмено възражение. Въз основа на АУАН е издадено срещу дружеството процесното НП.

Горната фактическа обстановка е установена след анализ на събраните писмени доказателства. Същата съответства на събрания доказателствен материал, като не се установяват противоречия в него.

За да отмени процесното наказателно постановление, СРС е достигнал до извод,

че при съставяне на АУАН е допуснато нарушена разпоредбата на чл. 34, ал.1, пр. 1, както и че АУАН и НП не отговарят на императивните изисквания на чл. 42, т.3 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, защото не сочат датата на която е извършено нарушението.

Така постановеното решение е правилно.

Настоящият касационен състав намира за правилни мотивите на решаващия съд относно липсата на дата на извършване на нарушението в АУАН и НП. Обосновани са изводите на СРС, че се е стигнало да пряко нарушаване правото на защита на субекта на отговорността, тъй като е бил лишен от възможност да установи кога според контролния орган той е извършил соченото нарушение. Недопустимо е тези факти да се извличат по тълкувателен път. И актосъставителят, и АНО са били длъжни, съгласно нормата на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН да опишат пълно, точно и ясно нарушението, ведно с датата на неговото извършване.

Споделя се извода на СРС, че в нарушена разпоредбата на чл. 34, ал.1, пр.1 от ЗАНН. „Г. П. Л. (България)“ Е. е уведомило НАП за 2бр. фактури №[ЕГН]/04.01.2018г. и №[ЕГН]/17.01.2018г. на датата на съставянето им, поради което в рамките на три месеца за АНО е било възможно извършването на проверка и съставянето на АУАН, но въпреки това срокът не е спазен.

Настоящата съдебна инстанция счита, че наведените в касационната жалба доводи, че неправилно СРС е приел извършеното нарушение за „маловажен случай“ са бланкетни, поради което същите не следва да бъдат обсъждани.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.5 от ЗАНН на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.12.2019г., постановено по НАХД №645/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 състав

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на „Г. П. Л. (България)“ Е. разноски по водене на делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

